
Najednou jsem členem kapely

Jan Steinsdörfer, kamarády nazývaný Steiny, je klávesák skupiny Chinaski. O svém muzikantském i lidském vývoji si povídal s Tomášem Rorečkem, který některé z textů kapely (většinou ve spolupráci s Michalem Malátným, zpěvákem, textařem a skladatelem této hudební stálice) už desítky let píše.

TEXT: TOMÁŠ ROREČEK

Honzo, jak ses dostal k muzice, měli jste to v rodině?

Rodiče dělají něco jiného, ale děda byl důležitý článek. Hrál jazz na piano, hodně jsme spolu poslouchali big bandy, ale rozhodně mě nikdy do ničeho nenutil. Mě hudba fascinovala odmalička. V pěti letech jsem například pravidelně sledoval živé koncerty Tří tenorů, kde mě uhranul Luciano Pavarotti.

V kolika letech už jsi věděl, že hudbu budeš dělat, že se tím chceš živit?

Naivně jistý jsem si byl už tak ve dvanácti. Pamatuju si, že jsem chodil o prázdninách u babičky po domě, mával něčím, co vypadalo jako taktovka, a tvrdil, že budu hudební skladatel.

Takže napřed jsi chtěl být skladatel a až pak přišla i touha stát na pódiu?

Kompozice byla první, hodně brzo jsem zkoušel psát písničky. Chodil jsem do zušky na piano, kde přišel klíčový moment, kdy mi prozíravá paní učitelka Krčková řekla: „Nebudu do tebe drtit klasiku, to pro tebe není, ty skládáš svoje písničky. Znáš jednoho pána, který je karlovarský jazzman, ty budeš chodit k němu.“ Tak jsem tedy začal chodit na jazzové piano k ing. Spirovi.

Klavír sis vybral ty, nebo on tebe? Většina dětí začíná na piano, ale touží po kytáře.

My jsme doma měli pianino a vídeňské křídlo, takže tím to bylo trochu dané. Rodina chtěla, aby se využilo, že mám na

co cvičit. A já byl poslušný, žádná revolta. Zhruba do devíti let mě to sice občas štvalo, ale začalo se to lámat ve chvíli, kdy jsem se soustředil na jazz a komponování, jestli se tak ty moje první pokusy dají nazvat. :-)

Nešťvalo tě později, že klavír se dost blbě bere na mejdanové hraní?

Jasně! A v něčem mě to limituje i teď v Chinaski, protože hodně písniček vzniká v šatnách po koncertech, kde klavír většinou nebývá. To jsem ale vyřešil nákupem Roland GO:KEYS, který má slušné reproduktory a funguje i na baterky, tak nedočkávě vyhlížím první pokoncertní šatnu, kde ho otestuju.

Po základce jsi rovnou začal studovat skladbu na Ježkárně. Byl jsi tam nejmladší?

Dost lidí tam šlo až po maturitě, někteří to dělali při vysoké, každý měl jiný příběh. Jsem šťastný, že mi to takhle vyšlo, byly to klíčové roky pro můj hudební vývoj. V těch letech se nejmí víc vyvíjíš, to by se mi, myslím, těžko dohánělo.

S kým jsi pak začal reálně hrát, jaká byla tvoje první kapela?

Ve škole jsme hodně jamovali, to bylo skvělé. Pak jsem si postavil jazzovou kapelu a mihl se ve spoustě projektů různých žánrů. Moje první vážnější popové hraní bylo u Zbyňka Drdy, vítěze třetí řady SuperStar.

Pak už přišlo angažmá u Ewy Farne?

Vlastně jo. Novou kapelu tehdy sestavoval basista Honza Lstibůrek, ten mě oslovil. Celkem z toho pak bylo devět let, přičemž osm jsem fungoval jako kapelník. Když jsem tam začal hrát, týden jsme zkoušeli bez Ewy. Následoval první koncert, ona přiletěla odněkud z Anglie, taktak to stihla. Poprvé jsme se viděli pět minut před vystoupením. Řekli jsme si jen „ahoj“ a šlo se na to. Musím říct, že to bylo neuvěřitelné. Nic proti zpěvákům, s kterými jsem dělal předtím, ale tohle bylo úplně jiné. Najednou před kapelu vtrhla osobnost, obrovská energie a jasný názor – kluci, takhle to bude.

Když přišla nabídka od Chinaski, bylo těžké od Ewy odejít?

To si piš. Chtěl jsem hlavně odejít v dobrém, nic při tom lidsky nepodělat. Když mi Franta Táborský, kapelník a kytarista Chinaski, zničehonic zavolal, že by chtěli, abych s nimi jel jejich tehdejší turné, podíval jsem se na web a zjistil, že jejich a Ewiny termíny se vůbec nepřekrývají, což byl malý zázrak a možná i znamení.

Měl jsi pocit, že tou změnou riskuješ?

Ani ne. A jestli ano, tak jsem si to nepřipouštěl. Chinaski byli moje oblíbená kapela, vyrostl jsem na nich, to nešlo nezkusit. Z mého pohledu jsem neriskoval nic, to Michal Malátný a Franta Táborský riskovali všechno.

Když někam přijde jeden nový člověk, je to jiné, než když přijdou rovnou tři najednou. Z původní sestavy zbyli jen Michal s Frantou, vás vlastně přišlo do kapely víc, než kolik jich tam v té chvíli bylo.

S Lukášem Pavlíkem (bubeník) jsme byli spolužáci na Ježkárně, a on se mnou navíc chvíli hrál i u Ewy. Tomi Okres (basista), toho jsem osobně neznal, ale s ním se zase kamarádili Michal a Franta. Šlo to nakonec úplně hladce, jak muzikantsky, tak lidsky. I když mi chvíli trvalo, než jsem si pořádně uvědomil, že teď jsem najednou skutečný člen kapely, že

Foto: Jiří Gajdoš

nejsem v pozici, kdy mi někdo dává úkoly, ale já sám můžu být hybatelem věci a očekávat se to.

Jak dlouho myslíš, že budou Chinaski ještě hrát? Michal je, jak je z jednoho jejich hitu známé, ročník 1970.

Tím se vůbec nezabývám. Já Michala beru jako svého vrstevníka, i když moje máma je jen o rok starší než on.

Čím to je, že jsou Chinaski stále na vrcholu?

Ta kapela pořád přibírá mladé publikum. Vždycky dokázali jít s dobou. Jdou s vývojem, ale ne za každou cenu, drží si svůj rozpoznatelný styl. A pak jsou tu

ty texty. Spousta lidí různých generací se s nimi dokáže ztotožnit, mají pocit, že vypovídají o jejich životech.

Jak si představuješ sám sebe, až ti bude tolik, jako je dnes Michalovi?

Ideálně pořád stejně. Chtěl bych psát, produkovat a stále stát i na pódiu. Já živé hraní potřebuju. Baví mě velké koncerty, stejně jako kluby. Jen kombinace toho všeho s normálním životem a s rozumnou životosprávou je strašně složitá. Nevím, jestli v tu dobu budu mít ještě energii na to neustálé cestování. Čím jsem starší, tím jsem raději doma s rodinou. Je mi sice teprve třicet, ale jezdím po koncertech už od šestnácti.

Posledních pár let píšu hudbu pro reklamy a samozřejmě bych chtěl postupně víc dělat větší hudební celky. Teď jsem zrovna dokončil práci na hudbě pro jeden srbský psychologický thriller.

Jak to děláš, když něco píšeš? Zaznamenáváš si nápady do not, nebo si to nahráváš na telefon?

Přiznám se, že takzvaně do šuplíku posledních roků vůbec nedělám a nahrávat si nápady do svého telefonu vzhledem k jeho kvalitě nemůžu. A písničky radši skládám na text.

Takhle to má, aspoň z mojí textařské zkušenosti, hodně

Chinaski, foto: Tomáš Beran

málo muzikantů. Většina má pocit, že hudba má být první.

Ale lidi stejně poslouchají především texty. Třeba ráno ve sprše si zpívají slova, málokdy jen melodie.

Většina demáčů je dělaná svahilsky, respektive pseudoanglicky, ale to je strukturálně úplně jiný jazyk.

Když mám udělat něco bez textu, tak tam tu svahilštinu dávám radši českou a zkoušel jsem i polskou. Je důležité myslet v českých slovech, aby lehké a těžké doby ideálně fungovaly.

Jak jsi prožil dobu karantény?

Sice se zrušily koncerty, ale bral jsem to pozitivně. Měl jsem čas se po letech opět začíst do knih o harmonii, instrumentaci nebo mixu a během toho mi došlo, že nechci dělat spoustu různých věcí paralelně. Vyhovovalo mi, když jsem se v době koronavirové mohl zabývat jen jednou věcí a nemusel pořádkem „přepínat“ mezi projekty. Je to celé jakoby míň technické, člověk může jít mnohem víc do hloubky.

Jsi taky žádaný studiový hráč. Do jaké míry tam chodíš připravený?

Většinou nijak. Někdy se stane, že jsou věci, které je potřeba dopředu secvičit,

ale jinak málokdy dostaneš nějaký materiál předem. U studiového hráče je nejdůležitější mít komplexní znalost zvuků, žánrů a nástroje a umět nabídnout varianty, které se do daného projektu hodí.

Co z hlediska skládání? Michal Malátný třeba něco píše s kytarou a něco s klavírem.

Je fakt, že pokud jde o pop, musel jsem se naučit chápat kytarové myšlení. Dejme tomu, že ve vrchní poloze držím dva tóny, které jsou jakoby prázdné struny a zároveň jsou součástí všech akordů v harmonickém kolečku. Zbytek hlasů se přizpůsobuje harmonii a vznikají takové ty otevřené kytarové akordy.

Pamatuješ si, kolik skladeb máš momentálně nahlášených na OSA?

Zrovna nedávno jsem se na to díval. Překvapilo mě, že to číslo není vlastně tak vysoké, jak jsem si myslel, je to zhruba 80 věcí za 13 let v OSA. Já jsem tedy poslední dobou moc autor-sky aktivní nebyl, spíš jsem aranžoval nebo produkoval. A jelikož živé hraní teď nebylo možné a vyhlídky bohužel nejsou vůbec růžové, mám v plánu se v nově vzniklém volném čase skládání hodně věnovat. ☒